

IVb-1
Kapsel
Festskrift.

Afskedsord till kamraterna

vid Svenska samskolans årsafslutning den 30 maj 1888,

framsagda af en elev i sjunde klassen.

Kamrater!

u ett år har svunnit hän
Med skiften ljusa och med skiften mörka,
Sen efter slutadt arbete vi stodo
Tillsammans här och hörde en kamrat
I afskedsstunden till kamrater tala
Om älskad skola, som i stort vill vara,
Hvad hemmet i det lilla är, och fostra
Till värksamhet på lifvets skilda banor
Den unga flickan och den unge gossen.
Vi sågo nöjda emot sommarns dagar
Af fröjd och frihet i naturens sköte.
Men vi, som delat läxornas bekymmer
Och lekens nöjen, kände likväl saknad,

*Då vänligt vi hvarandras händer trykte,
Men tröstades af tanken att om hösten,
Då fåglar samlades i slutna skara
Att lättbevingade till södern fara,
Få samlas åter i gemensamt hem,
Som egna hemmet söker att ersätta.*

*Och efter feriernas glada dagar
Vi kommo åter hit från skilda håll
Och bytte minnen från den gångna sommarn
Och arbetet, som hvilat, togo opp
Med stärkta krafter, mod och glädtigt hopp.
Och läxornas bekymmer, lekens nöjen
Vi delade igen och sökte göra
Vårt bästa att vår själ med kunskap rikta
Och gifva adel åt det unga hjärtat.
Och dagar grydde så, och dagar flydde,
Och vintern kom och bredde vit sin snö,
Det mjuka täcket, öfver härjad jord.
Dess kulna välde varade så länge,
Och kall den var, dess friska andedrägt,
Som högre rodnad gaf åt varma kinden,
Och hjärtat började otåligt fråga:
Skall snart ej våren åter, varm och vän,
Oss gifva sippor, lärkor, gröna trån?*

*Omsider smulto drifvans bleka blommor,
Och sippan slog sitt blåa öga opp
Mot solen, som från himlens ljusa höjd
Förkunnade det alltid nya ordet,
Att kärlek är den makt, som skingra kan
De dystra dimmor, som vårt hjärta kyla,*

*Att kärlek ensam är den fasta grund,
På hvilken mänskoslägtets välfärd hvilat.
Vi föddes hit att bruka våra gåfvor
Till nytta för oss själfva och för andra
Och draga, litet eller stort, vårt strå
Till stacken seklen bygt och bygga på.
Som Ygdrasil i nordens vackra saga
Sin skugga bredde öfver jordens rund,
Vi skola, enade af kärleks band
Och räckande hvarandra hjälpsam hand,
Behjarta sanningen af denna lära,
Att grenar äro vi af samma stam.
Men att ej ordet komma må på skam,
Vår handling måste städse vittne bära,
Att vi hvarandras bästa söka främja
Med öppen kärlek, i uppriktig sämja.*

*Liksom föräldrar älska sina barn
Och syskonen hvarandra: ingen har
En fröjd, som ej den andras fröjd ock gör,
Och ingens öga sorgset tåras häller,
Så att den andras icke tårar fäller:
Så må vi äfven, hvilka räkna oss
Till ledamöter i en stor familj,
Med kärlek och förtroende dem möta,
Som här uppfostrarkallets plikter sköta
Och ge med hjärtats värme, tankens sans
Åt unga telningarna vård och ans;
Så må vi veta, känna djupt oss vara
Af syskon, stora, små, en enda skara.
Uppriktighet och vänskap vara må
Ett valspråk, som vi taga vara på*

Och låta stilla mana oss till frid,
Om unga blodet stundom väcker strid.
Ens anlag, framsteg gläda må oss alla
Och alla till en ädel täflan kalla,
Och ingen klandre hjärtlost andras fel,
Ty hvar och en af brister har sin del.
Först ur ditt eget öga bjälken drag
Och sedan grandet ur kamratens tag!

När så vi ständigt söka följas åt
I frid och vänskap på vår barndoms stråt,
Vi kunna, då vi lifvets banor vandra,
En vänlig hågkomst egna åt hvarandra
Och såsom gamla vänner träffas åter,
Om ödet våra banor korsas låter.

Nu stå vi samlade igen en gång
Att skiljas för en sommar, varm och lång,
Som bjuder oss att i naturen ströfva
Och tusen fria, friska nöjen pröfva
Och hämta krafter, lifva håg och mod
Och gjuta hälsa i vår unga blod.
Till afsked vi hvarandras händer trycka
Och njuta snart af hvilans stilla lycka.
Men sommar går och det blir höst igen,
Och då med glädje vän får träffa vän.
Med hoppet därom uti trofast själ,
Nu bjuda vi hvarandra gladt farväl.

